

2013 METŲ LAPKRITIS

1

Buvo tamsu. Šalta. Traukinys į Skarborą nuvažiavo jai iš po nosies. Kaip tik tas, dėl kurio buvo susitarusi su tėvu. Hana prisizadėjo, kad į jį suspės.

– Tu pirmą kartą nepavėluotum, – pasakė Rajanas, jos tėvas. – Kažin ar išleisiu tave į Halą.

– Bet močiutė taip nori. Jos gimtadienis.

– Tu ir močiutė! Aš tikrai nesuprantu, ką tu...

Rajanas nebaigė sakinio. Močiutė buvo jo motina, bet jų dviejų santykiai niekada nebuvo geri. Hana nežinojo, kodėl, bet, po teisybei, visi nesutarė su jos tėvu, todėl pagalvojo, kad dėl to kaltas jis pats. Rajanas dažniausiai būdavo prastos nuotaikos, su kitais elgėsi stačiokiškai ir atžagariai. Nė žmona su juo neištverė: kai Hanai buvo ketveri, jos motina pabėgo.

Galiausiai Rajanas sutiko, kad jo keturiolikmetė dukra tą lietingą lapkričio šeštadienį viena važiuotų į Kingstoną prie Halo pasveikinti močiutės su gimtadieniu, bet tiesiai pasakė, jog sumanymas jam nepatinka.

– Tu amžinai išsiblaškysi. Visada vėluoji. Viską supainioji. Tai aš ir klausiu – ar tikrai čia viskas baigsis geruoju?

Hana žinojo, kad tėvas ja visiškai nepasitiki, bet šįkart nesileido įbauginama. Kaulijo, zyzė ir galiausiai tėvas leido. Jie

drauge sužiūrėjo traukinius iš Skarboro į Halą ir atgal. Sutarė, kad Rajanas jos lauks su mašina Skarbore ir abu grįš į Stentondeilą, kur gyveno, nedidelį kaimą, į kurį retai užsuka autobusas.

Traukinys nuvažiavo, ir nieko čia nepadarysi. Hana stovėjo perone rydama ašaras. Kaip čia atsitiko? Ji taip tvirtai nusprendė nenuvilti tėvo ir įrodyti, kad ja galima pasitikėti, kad yra savarankiška ir beveik suaugusi. O išėjo priešingai – ji tik patvirtino tėvo abejones.

Hana perbraukė ranka akis. Kas, kad žliumbs. Paklausė konduktoriaus ir sužinojo, jog kitas traukinys į Skarborą beveik po dviejų valandų. Nieko nepadarysi. Sugrabaliojusi kišenėje mobilųjį paskambino tėvui, jis dirbo vienoje patalpų valymo įmonėje ir tyčia pasiskyrė šį šeštadienį dirbti. Kaip ir reikėjo tikėtis, jis atsiliepė labai piktai.

– Galvojau, paimsiu tave penkiolika po septynių! Ką aš dabar veiksiu tas dvi valandas? Mes septyniomis baigėme darbą! Viešpatie, Hana, kodėl tu amžinai darai tą patį? Ar taip sunku vieną kartą išeiti laiku?

Hana nurijo seiles. Ką ji gali pasakyti? Močiutė paskutinę akimirką dar paprašė, kad Hana išimtų iš skalbyklės skalbinius ir sudėtų į pintinę, ir gal tų lemtingų dviejų minučių kaip tik ir pritrūko. Faktas, kad ji pasiliko per mažai laiko. Kaip paprastai.

Hana svarstė, ką daryti. Lėtai išėjo iš perono, perėjo per stotį, stabtelėjo prie kavinės „Pumpkin“. Turėjo šiek tiek pinigų, gal užėiti į kavinę, užsisakyti kavos ir mafiną ir tiesiog palaukti... Kaip tikrai suaugusiajai. Tačiau prisiminė rūstų tėvo balsą ir akyse vėl susitvenkė ašaros. Grįš pas močiutę. Ji apkabins ir nuramins.

Hana išėjo į geležinkelio stoties aikštę. Priešais keturių eilių Ferenso gatve užė intensyvus eismas – beveik toks pat

smarkus, kaip šiokią dieną. Temo, šaltame ore tvyrojo smulki dulksna. Ji įtraukė galvą ir susigūžė.

Padėtis buvo nelemta todėl, kad ta nesėkmė buvo van duo ant tėvo malūno. Baisu, bet Hana neįstengė įtikinti tėvo, kad ji nebe maža, paika mergaitė. Jis nuolat jai prikaišiojo, niurzgėjo, priekaištavo. Hana dažnai pagalvodavo, kaip atrodytų jos gyvenimas, jei turėtų motiną. Menkai ją prisiminė, bet nuotraukose mama atrodė jauna ir labai daili, ji taip gražiai šypsojosi. Hana kažkaip numanė, kodėl ji paliko tokį vyrą kaip Rajanas, bet nesuprato, kodėl nusprendė išvykti taip toli.

– Turbūt į Australiją, – suniurnėjo tėvas, kai Hana prieš daugelį metų baikščiai paklausė, kur išvyko jos mama. – Ten turi giminių.

Nuo tol jos niekada daugiau nesimatė.

Hana įsikišo į ausis išmaniojo telefono ausines. Trankūs muzikos žemieji garsai nustelbė viską – eismą, žmonių balsus. Net galvoje tebeaidintį įtūžusį Rajano balsą. Hana beveik nenusiimdavo ausinių, nors tėvui tai, suprantama, nepatiko. Bet su muzika ji galėjo pasislėpti, užmiršti savo gyvenimo sunkumus ir problemas. Bent jau kurį laiką. Deja, jos neištirdavo ore. Jos nuolat atkakliai sugriždavo.

Ji smarkiai krūptelėjo, kai kažkas tvirtai paplojo jai per petį, atsigręžė ir išsiėmė iš ausų ausines.

Į ją žvelgė tamsios jaunuolio akys.

– Hana? – paklausė jaunuolis. – Hana Kesvel?

– Taip? – Dėl galvą dengiančio kapišono ir šlapių, į akis krintančių plaukų sruogų ne iškart jį atpažino.

– Atsiprašau, nenorėjau išgąsdinti, – pasakė jis. – Keliskart tave pašaukiau, bet neišgirdai.

Pagaliau jį atpažino. Kevinas Bentas. Gyveno nuošalioje sodyboje Stentondeile, vos už poros mylių nuo Hanos, su motina ir vyresniuoju broliu. Tėvo neturėjo, bet niekas neži-

nojo, kur jis pasidėjo. Apie Bentus Rajanas kalbėdavo su gilia panieka, o Hanai buvo griežtai uždraudęs bendrauti su abiem sūnumis. Hana nesuprato, kodėl tėvas prieš juos nusistatęs. Ponia Bent buvo labai maloni, o kad sirgo išsėtine skleroze, judėti galėjo tik neįgaliųjų vežimėliu ir turėjo atsakyti ūkio priežiūros, dėl to buvo nekalta. Bentai gyveno iš socialinių pašalpų, bet dėl to negalėjai kaltinti nei motinos, nei abiejų sūnų.

– Sveikas, Kevinai, – pasakė ji. Vylėsi, kad jis nepastebės, jog verkė. Juk jam jau devyniolika. Ji nenorėjo pasirodyti kaip maža apsižliumbusi mergaitė.

– Tu čia viena? – paklausė jis.

Ji linktelėjo galvą.

– Taip. Aš ką tik pavėlavau į traukinį.

Jis pamojo automobilio rakteliu.

– Galiu tave paimti. Bent iki Skarboro. Paskui per Krop-toną važiuosiu pas draugus, bet gal tėvas tave parvežtų iš Skarboro.

Hana svarstė. Jei dabar važiuos su Kevinu, Skarbore būtų beveik sutartu laiku. Aišku, tėvui nesakytų, kad ją pavežė būtent Kevinas Bentas, bet gal ji dar sugalvos, ką prikurti. Gal Rajanui net patiktų, jei Hana vis dėlto pasirodytų beveik laiku.

– Bet tau bus gerokai iš kelio, – suabejojo ji. – Iš čia į Krop-toną daug arčiau negu per Skarborą.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Penkiolika minučių. Ne daugiau.

Hana pagalvojo, kad daugiau negu penkiolika minučių, bet nieko nepasakė. Gražuolis Kevinas Bentas dėl jos gais laiką. Bet tai jam, rodos, nesvarbu. Jam maloni jos draugija? Kažin. Kas ji tokia? Pilka pelytė, kuria iki šiol nesusidomėjo joks berniukas.

– Tai važiuoji ar ne? – paklausė jis.

Hana pergalėjo save. Jautėsi visiškai sutrikusi, bet jeigu dabar atsisakys, paskui graušis, tą ji žinojo.

– Taip. Tu baisiai malonus, – pasakė ji.

Jie drauge kirto gatvę ir priėjo didelę, automobilių pilną aikštelę. Kevinas išsitraukė kvitą ir įdėjo pinigų į automata, paskui, perėję per aikštelę, jiedu sustojo prie šiek tiek apdaužyto, bet švarutėlio fiato. Jis atidarė dureles ir Hana nutūpė ant sėdynės šalia vairuotojo jausdama palengvėjimą, kad išsikapstė iš padėties. Ji žinojo, kad tėvas niekada neturi sužinoti, jog ji sutiko, kad Kevinas ją pavėžėtų. Jis kažkodėl buvo tvirtai įsitikinęs, kad visi Bentai yra pavojingi nusikaltėliai, plevėsos ir tinginiai padugnės, maža to, vagys ir apgavikai, o gal ir dar blogiau. Iš tikro Kevino brolis prieš aštuonerius metus buvo patekęs į policijos akiratį tiriant vienos penkiolikmetės išprievartavimo atvejį, kai ją, grįžtančią iš mokyklos, būrelis jaunuolių įkalbėjo nueiti į nuošalų fabriko pastatą, o paskui kelias valandas iš jos tyčiojosi ir prievartavo. Kevino brolis, anuomet šešiolikos, visada neigė, kad dalyvavo tame nusikaltime, ir iš tikro jam galiausiai nebuvo pareikšti kaltinimai. Tačiau Rajano tai, suprantama, neįtikino.

– Juk aišku, – pasakė jis, – kad policija be reikalo nebūtų jo judinusi. Tik, deja, nieko negalėjo įrodyti. Šitiems tipams vieta už grotų.

Kevinas užvedė mašiną, jie išjudėjo iš automobilių aikštelės ir įsirikiavo į tankią mašinų virtinę Ferenso gatvėje.

– Vos atpažinau tave, – pasakė Kevinas. – Kaip reikiant paaugai.

Hana iš džiaugsmo nuraudo.

– Na taip, aš... – O Dieve, kaip galima taip bejėgiškai vąpentis? – Kitą balandį būsiu penkiolikos.

– Po perkūnais! – pasakė Kevinas. Ji greitosiomis dirstelėjo į jį iš šono. Jis nežymiai šypsojo. Taip kaip ji kalba paika

mokinukė, skaičiuojanti, kiek dienų liko iki artimiausio gimtadienio.

Nevark, Hana, pasakė ji sau, nevark, nesistenk padaryti jam įspūdžio. Jis tiesiog draugiškas, todėl tave veža, bet niečnieko tavėje nemato ir ateityje nematys, kad ir kaip tu stengiesi!

Jie tylėjo, kol privažiavo miesto pakraštį ir išsuko į A165, iš Halo į Skarborą vedantį kelią, vietomis priartėjantį prie jūros, dažnai ribojamą horizontalios, vėjo sušiauštos gyvatvorės, kurios dabar tamsoje nebuvo matyti. Eismas tebebuvo intensyvus, jie važiavo automobilių kolonoje, kitoje pusėje mašinos taip pat judėjo tankia virtine. Jie važiuos beveik pusantros valandos. Automobilyje buvo šilta ir jauku, bet Hana jautė tokią įtampą, kad gailėjosi, jog nepalaukė kito traukinio. Dabar ji sėdi mažytėje erdvėje su vienu patraukliausių jaunuolių Skarbore – o juk žinojo, kad ne tik jai jis tikras gražuolis. Apie Keviną daug kalbėjo mokykloje ir socialiniuose tinkluose, kuriuose išsisakydavo Hanos aplinkos mergaitės. Bet kuri būtų viską atidavusi už pasimatymą su juo. Jis gana greitai ir dažnai keisdavo savo drauges. Šiuo metu, kalbėta, nieko neturi, bet tai nereiškia, kad neturi kokių nors nuotykių iš šono.

Hana žinojo, jog bet kuri jai pavydėtų šitos situacijos, žiauriai, bet lygiai taip pat žinojo, kad ji susimaus. Ji nepatraukli, ji tai žino, ne tokia kaip kitos mergaitės. Ant klubų pora svarų per daug, skruostai vaikiškai putlūs, drabužiai baisūs. Ką jai dėvėti, sprendė tėvas, jis pirkto jai drabužius. Kesvelams nuolat trūko pinigų, todėl vienintelis kriterijus, nulemdavęs jo pasirinkimą, buvo kuo žemesnė kaina. Ne kitokie buvo ir drabužiai. Pigūs ir išpliuŗę, nublukdavo jau po poros skalbimų. Ir visada mažiausiai vienu dydžiu didesni, išaugtiniai, kad nereikėtų taip greitai pirkti naujų.

Ji atsiduso.

– Ką tu veikei Hale? – staiga paklausė Kevinas. – Taip toli nuo namų.

– Buvau pas močiutę. Ji ten gyvena.

– Ir tėvas tave išleido vieną? – Stentondeile visi žinojo, kad Rajanas Kesvelas labai griežtas ir dukrai vienai neleidžia žengti nė žingsnio. Tarsi ji pirmai progai pasitaikius irgi pabėgs į Australiją, taip kaip ponia Kesvel prieš dešimt metų. Vargšė Hana buvo visiškai kontroliuojama.

– Šiaip ne taip, – atsakė Hana. – Nenorėjo, kad važiuočiau. Sakė, vis tiek ką nors padarysiu ne taip. Blogiausia, kad...

– Kad tu iš tikrųjų nespėjai į traukinį, – užbaigė Kevinas jai nutilus.

Ji linktelėjo galvą.

– Taip. Tėvas dar kartą įsitikino, kad yra teisus.

– Aš manau, tau nesiseka todėl, kad jis nuolat įkalba, jog tau nieko neišeis, – pasakė Kevinas. – Iš žmogaus galima atimti bet kokį pasitikėjimą savimi, ir tada jis iš tikro nieko nebesugeba. Tau reikia pasitikėti savimi, Hana. Tada viskas pasiseks.

Ji trumpam susimąstė.

– Sunku tikėti savimi, – atsakė ji, – kai...

– Kai turi tokį tėvą kaip tavo?

– Ne tik tėvą. Dar ir... Norėjau pasakyti, aš esu...

Ji nutilo, pajutusi, kad jis pažvelgė į ją.

– Ką tu?

To nereikėjo sakyti, bet iš esmės tai buvo nebesvarbu.

– Aš ne tokia kaip kitos. Ne tokia... *cool*.

Iš tikrųjų ji norėjo pasakyti *graži*, bet, laimei, spėjo sulaikyti beišsprūstantį žodį. Ne todėl, kad jis ir pats tai matė, bet, šiaip ar taip, jai nebūtina durti į tai pirštu.

– Kodėl visos turi būti *cool*? – paklausė Kevinas. – Tu kažkokia kitokia, Hana. Ne tokia kaip visos. Man atrodo, tai daug įdomiau!

Ji nurijo seiles. Ar čia jis rimtai?

Ką reikia sakyti tokioje situacijoje?

Kitos žinotų, pagalvojo nusiminusi, *jos žinotų!*

Jie vėl nutilo. Jau pravažiavo daug miestelių, nemažai automobilių išsuko į šalutinius kelius. Plentas aptuštėjo. Žvilgtelėjusi pro langą, Hana tarė matanti pievas, besidriekiančias iki horizonto. Kažkur už jų buvo jūra.

Tokia yra laisvė, pagalvojo ji staiga. Naktis. Kevinas. Mano tėvas, nenumanantis, kur aš.

Kad bent ką pasakytų, ji paklausė:

– Ką tu veikei Hale?

– Mano draugelis ten atidaro aludę. Padėjau jam montuoti ir sustatyti baldus. Rytoj vėl važiuosiu.

– Aaa! Gražu iš tavo pusės.

– Senas mano pažįstamas. Gruodžio pradžioje atidarymas. Jei nori, tau irgi gausiu pakvietimą.

O Dieve.

– Aš... ką gi...

– Manau, kolą jau gali gerti.

– Žinoma. Mielai. Ačiū.

Tėvas nieku gyvu jos neišleis. Aludė Hale. Savininkas Kevinas Bento draugas. Beviltiška. Nebent ji sugalvos kokią nors dingstį. Ji turi draugę, Šylą. Kartais, *kartais* tėvas jai leidžia pas ją pernaktoti. Jeigu ji pasakytų, kad nakvos pas Šylą, o iš tikrųjų važiuos į Halą?

– Ar tu mane nuvežtum? – paklausė ji. – Turiu galvoje – į atidarymą?

– Aišku. Kaip manai, ar tėvas tave išleis?

– Ne. Bet jis neturi sužinoti.

Tai nuskambėjo neabejotinai *cool*, nusprendė Hana.

Kevinas vėl šyptelėjo.

– Puiku. Jei tau pavyks.

Kelyje, be jų, buvo vos keletas automobilių. Kevinas įjungė radiją. Ariana Grande.

– Tau patinka šita muzika? – paklausė Kevinas.

– Taip. Nežmoniškai.

Abu nutilo. Garsiai aidėjo muzika. Ji užliejo visą vidų. Lauke pro šalį plaukė tamsa.

Gal, pagalvojo Hana, man prasideda naujas gyvenimas. Kažkaip.

2

Buvo kelios minutės po septynių, kai jie pasiekė Skarborą. Kevinas ją nuvežė į stotį. Paklausė, ar ji nenorėtų paskambinti tėvui ir pasakyti, kad atvažiavo anksčiau, bet Hana, stengdamasi, kad balsas skambėtų kuo nerūpestingiau, atsakė, jog jis dar patalpų valymo įmonės biure ir kaip tik ten ji ir nueisianti. Buvo visiškai neįmanoma jam skambinti iš automobilio. Jis iškart būtų pradėjęs kamantinėti, kas ją atvežė, ir net jei nebūtų pasakiusi, kad Kevinas Bentas, būtų pradėjęs bartis. Buvo įkalęs jai į galvą, kad niekada, *niekada* nesėstų į svetimo žmogaus vairuojamą automobilį, nebent tas asmuo būtų labai gerai pažįstamas. Tačiau ji negalėjo prisipažinti, kas tas geras pažįstamas, nes galėjo atsitikti, kad tėvas sugalvos patikrinti. Rajanas Kesvelas nepasitikėjo ničniekuo.

Ir apskritai ji nesumojo, ką sakyti. Hana suko galvą, bet netikėtai jai nusišypsojo sėkmė: jie pasiekė stotį beveik tuo pat metu kaip ir traukinys, kuriuo ji turėjo grįžti. Galės pasakyti, kad paskutinę akimirką šiaip ne taip suspėjo išokti. Tėvas bambės, kad jam nepranešė, bet priekaištą ji nukęs.

– Kur ta įmonė? – paklausė Kevinas. – Ten tave ir išleisčiau.
– Ne, gerai bus ir stotis. Pasakysiu tėvui, kad vis dėlto atvažiavau traukiniu.

– Puiku. – Jis sustojo. – Tu tikrai ten nueisi? – paklausė dar kartą. – Pas tėvą?

– Taip, aišku.

Tėvas turbūt išvažiavo namo, bet Kevinui to nebūtina žinoti. Ji jam paskambins, jis susinervins, kad turi grįžti, paklaus, ar ji dar retkarčiais galvoja savo galva, bet galiausiai ją parveš.

Ji išlipo iš mašinos, kūnu perbėgo virpuliukas. Po kelionės šiltame automobilyje drėgnas ir šaltas oras buvo dvigubai nemalonus. Kevinas pasilenkė viršum jos sėdynės.

– Dėl atidarymo dar pasikalbėsime, gerai?

– Taip, būtinai!

– Tu nestabdysi mašinos į Stentondeilą, pažadi? Tai ne-saugu!

– Ne, tikrai ne.

– Gerai. Iki, Hana. Ir gražaus vakaro.

Ji uždarė dureles ir palydėjo akimis jo automobilį.

Dievulėliau, ar ji neprisapnavo? Juk jos, galima sakyti, laukia pasimatymas su Kevinu Bentu. Ne labai romantiškas, kur bus tik jis ir ji, nes jie eis į pobūvį, bet vis dėlto. Ji eis su juo į vakarėlį. Pirmą kartą gyvenime vaikas jos paklausė, ar ji nenorėtų su juo kur nors nueiti. Ir ne bet kas, o Kevinas! Susijaudinusi sugrabaliojo džinsų kišenėje išmanųjį. Ji perplyš, jei šią pat akimirką visko nepapasakos Šyla.

Šyla, kurią nuo išmaniojo būtum atplėšęs tik amputacija, iškart atsiliepė.

– Sveika! Kas yra?

– Aš stotyje, Skarbore. Buvau Hale. Atspėk, kaip čia atvažiavau.

- Turbūt traukiniu, – truputį nuobodžiaudama atsakė Šyla.
- Ne. Hale kai ką sutikau, ir mane atvežė automobiliu.
- Kas taip? – Šylos balsas suskambo irzliai.

Hana mėgavosi akimirka.

- Kevinas.

Šyla valandėlę tylėjo. Paskui apstulbusi paklausė:

- Bentas? Kevinas Bentas?

- Taip. Būtent.

- Nieko sau. Kevinas Bentas tave pavežė savo automobiliu? Kaip tu sugebėjai?

- Man visai nereikėjo *sugebėti*. Mes susitikome, ir jis paklausė, ar nenorėčiau su juo važiuoti.

- Tau, atrodo, pasisekė.

Šyla sunkiai slėpė pavydą.

- Na, ir kaip jis? O tu? Tikiuosi, išdrįsai prasižioti.

Kaip tik to Hana visada ir nedrįsdavo.

- Na, aš...

- Ta prasme, ar jam nebuvo nuobodu su tavimi? – paklausė Šyla.

Kaip geriausia draugė, ji elgiasi ne itin mandagiai, pagalvojo Hana. Greičiausiai taip kalba iš pavydo, deja, jai puikiai žinomos Hanos silpnosios vietos ir ji į jas pataikė.

Hana nusprendė mesti kitą kozirį.

- Netikiu, kad jam buvo nuobodu. Jis susitarė susitikti su manimi. Gruodžio pradžioje.

- Ką?

- Vakarėlis. – Hanos manymu, tai skambėjo geriau negu aludės atidarymas. – Jis paklausė, ar eisiu su juo į vakarėlį.

- Kevinas Bentas eis su tavimi į vakarėlį? – paklausė Šyla tarsi negalėdama patikėti, ir Hana vėl užsigavo.

- Taip.

- Man netelpa galvoje. Ne, tikrai! Kevinas su tavimi...

– Didžiausia problema yra mano tėvas, – pasakė Hana. – Jis neišleis manęs.

– Garantuoti neišleis, – kone su palengvėjimu atitarė Šyla.

– Todėl aš sugalvojau, kad jam pasakysiu, jog nakvosiu pas tave. Kaip manai? Ar sutiktum?

– Hm. – Buvo jausti, kad Šyla labai nepatenkinta tokiu vaidmeniu šiame žaidime. Hana eis su Kevinu Bentu – žaviausiu vaikinu visame regione – į vakarėlį, o ji, Šyla, sėdės namuose ir viso labo suteiks alibi. Ji tikrai gražesnė ir šaunesnė už Haną, kietesnė ir sąmojingesnė, o jos drabužiai daug geresni. Kur, po velnių, Kevinas akys?

Lyg skaitydama mintis Hana paklausė:

– Ar paskolinsi man ką nors apsivilkti? Juk žinai, mano drabužiai...

– Su tokiais tu tikrai negali eiti, jie baisūs. Man keista, kad Kevinui tai visai neužkliuvo. Jo paskutinė draugė atrodė tiesiog puikiai, drabužiai nuostabūs.

Kiekvienas žodis Hanai skambėjo kaip antausis, bet ji stengėsi neišsiduoti.

– Padėsi man ar ne?

Šyla, rodos, suprato, kad jai neliko nieko kito, ir nenorėjo pasirodyti kaip bloga draugė. Be to, jei pagelbės draugei, gaus informaciją iš pirmų rankų.

– Gerai, – atsakė lėtai.

– Ačiū. Tu tikra draugė.

– Bet kodėl jis nepavežė tavęs iki Stentondeilo? Juk gyvena netoli tavęs.

– Turėjo važiuoti į Kroptoną. Pas draugus. O kaip aš būčiau paaiškinusi tėvui? Dabar pasakysiu, kad atvažiavau traukiniu.

Šyla pritarė. Jos pasišnekėjo dar kelias minutes. Šylai rūpėjo išklausti visas kelionės ir pokalbio detales, galiausiai jos atsišveikino, ir Hana surinko tėvo telefono numerį. Pirmą mobilio-

jo, o kai niekas neatsiliepė, paskambino namo. Irgi nieko. Abu skambučius ji nukreipė į pašto dėžutę, bet žinutės nepaliko.

Nieko nepešė ir paskambinusi antrą, trečią, ketvirtą kartą. Tėvas neatsiliepė.

Hana susimąstė, ką jai daryti. Ar tėvas buvo toks piktas, kad tyčia neatsiliepė? O gal važiavo ir kaip tik pateko į vietą, kur nėra ryšio?

Ji stovėjo priešais plytinių stoties pastatą su aukštu bokštu, kurį puošė didelis laikrodis ir išpūdingas kupolas, jausdama, kad vis labiau šąla tame bjauriame, sumišusiame su smulkia dulksna rūke. Šeštadienį tokiu laiku stotis buvo apytuštė, jos aikštėje vos vienas kitas žmogus. Kas galėjo, nekėlė kojos iš namų, o jaukiai sėdėjo prie židinio. Nors pastarąsias valandas patyrė nemažai džiugaus jaudulio, Hana pastebėjo, kad apima nuovargis ir nerimas. Tėvas jos laukė daug vėliau; kas bus, jei iki tol neprisiskambins?

Galėjo eiti į stotį ir ten laukti; šiaip ar taip, nereikėtų šalti ir mirkti lietuje. Ir čia yra kavinė „Pumpkin“. Tačiau neviliojo mintis, kad reikės vienai sėdėti beveik iki devynių.

Ji dar kartą paskambino tėvui, ir vėl niekas neatsiliepė.

Hana neryžtingai pasuko gatve, staiga šalia jos sustojo automobilis. Lango stiklas buvo nuleistas.

– Hana!

Ji sustojo.

3

Traukinio palydovas Dastinas Volkeris, atlydėjęs traukinį iš Kings Kroso stoties Londone į Skarborą, buvo patenkintas, kad atvyko laiku, pusę dešimtos. Jis sparčiai žingsniavo pero-

nu. Troško kuo greičiau pasiekti namus. Diena buvo ilga, kas antras traukinio keleivis persišaldęs. Jį supo vieni kosuliai ir varvančios nosys. Namuose reikės kuo greičiau susimesti porą vitamino tablečių. Vylėsi, kad dar nespėjo užsikrėsti.

Kažkoks vyras jam pastojo kelią, Dastinas norėjo išsilenkti, bet vyras irgi žengtelėjo į šoną. Dastinas suirzęs sustojo.

– Taip? – paklausė jis.

– Traukinys iš Halo seniai atvyko, – tarė vyras. Jis buvo labai išblyškęs. Akys išplėstos ir suglumusios. – Laiku. Prieš keturiasdešimt penkias minutes.

– Gali būti. Aš tiesiai iš Londono, – atsakė Dastinas.

– Šitame traukinyje turėjo būti mano dukra. Ji neatvyko!

– Negaliu jums padėti. Kaip sakiau, aš ką tik iš Londono.

– Niekas negali man padėti! – sušuko vyras. Atrodė, kad jį tuo ištikis panikos priepuolis. – Kelionių biuras tuščias. Aš nuspaudžiau pagalbos mygtuką, bet ir jie nieko nežino. Niekas nieko nežino!

Ir Dastinas nieko nežinojo, bet jam pagailo to vyro.

– Jūsų dukra turėjo grįžti iš Halo? – paklausė jis.

– Taip. Jai keturiolika. Iš tikrųjų ji turėjo grįžti ankstesniu traukiniu, bet pavėlavo. Paskambino man, mes sutarėme, kad ji važiuos kitu. Bet ji neatvažiavo.

– Ar jūs nepavėlavote ateiti prie perono? Gal ji kur nors nuėjo, kad...

– Aš nepavėlavau! Atėjau net dešimt minučių anksčiau. Aš laukiau prie nurodyto perono. Traukinys atvažiavo. Bet ji neišlipo!

– Gal jūs tiesiog prasilenkėte minioje? Kartais taip nutinka.

– Bet tada ji turėtų kur nors būti. Aš apieškojau visą stotį. Buvau net moterų tualete. Jos niekur nėra. Buvau lauke, stoties aikštėje, aš viską patikrinau, jos niekur nėra.

– Ar jūsų dukra turi mobilųjį telefoną?

– Taip. Aš visą laiką jai skambinau. Bet atsiliepia tik pašto dėžutė.

Dastinas atsiduso. Pagalvojo, kad šitas tėvas vis dėlto be reikalo taip nerimauja. Mergaitei greičiausiai nieko neatsitiko, tik dabartiniai keturiolikmečiai... Tikriausiai ji turi draugą, su kuriuo dabar kur nors užmiršo laiką.

– Ką ji veikė Hale? – paklausė jis.

– Buvo pas močiutę. Aiškus daiktas, močiutei irgi paskambinau, bet jos ten nėra. Paskutinį kartą su ja kalbėjau, kai man pranešė, jog pavėlavo į traukinį.

– Po to daugiau neskambino?

– Kelis kartus bandė su manimi susisiekti. Nuo dešimt po septynių iki dvidešimt po septynių. Aš buvau savo automobilyje prie jūros, prie pilies kalno. Matyt, nebuvo ryšio, todėl per vėlai pastebėjau, kad ji skambina... Bet ji nepaliko jokios balso žinutės. Nežinau, iš kur ji skambino ir ką norėjo pasakyti.

Dastinas vėl atsiduso. Ir kam jis sustojo. Dabar tas vyras sėdi jam ant sprando.

– Klausykite, pone...

– Kesvelas. Rajanas Kesvelas. Aš gyvenu Stentondeile su Hana. Savo dukra. Aš vienišas tėvas. Dirbu patalpų valymo įmonėje. Šiandien darbą baigiau prieš pat septynias, po to ketinau pasitikti stotyje Haną. Bet... teko laukti. Kito traukinio.

Keistokas žmogelis, pagalvojo Dastinas, tokiam šaltyje beveik dvi valandas laukia savo automobilyje prie jūros, užuot ejęs į aludę ir išgėręs bent karštos arbatos. Turbūt šykštus kaip nagas... Nesistebiu, kad mergaitės netraukia namai.

– Aš labai supykau, kai ji pasakė, kad atvažiuos vėliau, – tyliai pasakė Rajanas. – Pagąsdinau, kad išvis jos nepasitiksiu. Įsiutau, nes ji visada... Ji tokia užsisvajojusi. Amžinai ką nors pamiršta, ką nors pameta... Ir su traukiniu šįkart išėjo taip kaip visada. Tiesiog kaip visada!

– Vargšėlė, – tyliai sumurmėjo Dastinas.

– Bet dėl to ji nepabėgtų, – tęsė Kesvelas. – Ji... iš tikro dar vaikas. Aš žinau, kaip anksti šiandien subręsta daugelis keturiolikmečių, bet mano Hana visai kitokia. Žaisminga, vaikiška...

Šiuo atžvilgiu tėvai dažnai klysta, pagalvojo Dastinas, o garsiai tarė:

– Ar Hana turi draugų? Ar geriausią draugę? Ką nors, pas ką galėjo nueiti?

– Negali būti, kad ji čia pas ką nors nuėjo, – atsakė Kesvelas. – Tokiu atveju būtų atvažiavusi šiuo traukiniu.

– Nežinau. Bet gal kokiai nors draugei vis dėlto pasakė, kur yra. Po to, kai jai nepavyko jums prisiskambinti.

Rajano Kesvelo akys nušvito viltimi.

– Šyla, – tarė jis. – Šyla Luis. Jos geriausia draugė Skarbore.

Jis jau maigė savo mobilųjį. Dastinas pagalvojo, kad dabar galėtų pasišalinti, bet kažkas – kvailas gerumas, pamanė jis – jam neleido tiesiog palikti to sutrikusio vyro vieno. Jis kažkaip leidosi užvaldomas atsakomybės jausmo.

– Šyla, čia Rajanas. Rajanas Kesvelas! – sušuko Kesvelas į savo telefoną. Jis kone rėkė. – Ar tu žinai, kur Hana? Aš esu stotyje. Ji turėjo atvažiuoti traukiniu iš Halo prieš keturiasdešimt penkias minutes, bet... Ne, jos čia nėra. Kaip tai?

Jis sukľuso.

– Nesuprantu... Ar tu nesiliausi veblenuši? Ar tu žinai, kur ji, ar nežinai? Klausyk, Šyla, jei Hanai kas nors atsitiko, o tu nepasakai, nes klaidingai supranti draugystę, tu turėsi nemalonumų. Rimtų nemalonumų, aš tau pažadu!

Tas vyrukas išties nemalonus, pagalvojo Dastinas. Aiškus daiktas, kad ta Šyla kažką žino ir išsisukinėja, bet kas iš to, kad šitaip ims ją į nagą. Bet jis jau toks, tas Kesvelas. Iš veido matyti. Apmaudingas. Nuolat blogai nusiteikęs. Nepatenkintas.

Kesvelas vėl sukľuso. Paskui trūkčiojamai įkvėpė oro.

– Ką? Ką tu pasakei?

Vaje, vaje, pagalvojo Dastinas.

– Kas ją pavežė? – sušuko Kesvelas. Keletas peronuose užtrukusių keleivių atsisuko.

– Negali būti! Negali būti! O dabar jos niekur nėra! Pradingo!

Kesvelas staiga baigė pokalbį ir atsigręžė į Dastiną. Jis atrodė taip, lyg būtų sutikęs patį velnią.

– Ją pavežė Kevinas Bentas! Savo automobiliu!

Dastinas nežinojo, kas yra Kevinas Bentas, bet, iš visko sprendžiant, tai, kad jo dukra įsėdo į to vyro automobilį, Rujanui Kesvelui reiškė, sakytum, siaubingą avariją.

– Pavojingas kriminalinis nusikaltėlis. Jo brolis buvo įtariamasis dėl išprievartavimo.

Kesvelas vėl rinko kažkokį numerį savo telefone.

– Kaipmat skambinu į policiją!